

MORČE STRÁŽNÉ

KATEŘINA SLAVÍČKOVÁ

MORČE
STRÁŽNÉ

Kateřina Slavíčková

DÁREK

„H-ha-haló?! Je tam někdo? Pusťte mě ven, prosím, je tady tma!“
To se mi nelíbí. Jakože vůbec! Co se mnou teď bude? Předhodí mě jako potravu hadovi? Jednou mi totiž můj, teď už bývalý, spolubydlící vyprávěl, že jeho sestřička tak skončila. Proč zrovna my, morčátka! Jednoho dne stvoříme morčecí armádu a vyhlásíme hadům válku! Když nás bude dost, určitě je porazíme! Prohra nepřipadá v úvahu. Máme zuby, jsme hbití a mrštní! Geniální plán.

„To si snad děláte srandu! Já tady vymyslím strategii proti hadům a vy se rozhodnete mě jen tak vyrušit?“ pískal jsem rozčileně. Všechny pohyby rázem ustaly. Ležel jsem na nějaké stabilní ploše, předtím jsem totiž jel autem. Bylo ticho. Najednou se mi někdo začíná dobývat do temné krabice, ve které jsem byl do této chvíle schovaný. Zalézám do nejzadnějšího koutku boxíku, za chvíli určitě vypadnu druhou stranou. Protější strana krabice se otevírá a mě oslňuje bílé světlo. To jako umírám? Ne! Jsem moc mladý na to, abych umřel! Prosím, ne! Záři zastíní něčí obličej. Toho tvora znám. To je přece člověk! Tam, odkud mě unesli, jich bylo spoustu. Někteří byli malí a jiní velcí, nosili různé oblečení, módní doplňky...

„Tak všechno nejlepší, Káťo!“ ozve se hluboký mužský hlas. Ó můj bože, já mám narozeniny?! Senzace! „Děkuju, tati!“ odpoví sladký medový hlásek zřejmě mladé slečny. Že by to byla ta Káťa? Třeba jo. To ale znamená, že já nemám narozeniny. Ach jo. No, to nevadí. Ale když nemám narozeniny já, tak proč jsem byl zavřený v krabici a vezli

mě někam pryč? To jsme jako nejeli na moji oslavu? Z myšlenek mě vytrhnul dotek. „Aaa!“ lekl jsem se. Ale potom mi ten dotek začínal být příjemný. Ne, nebyl příjemný, nejsem přeci úchyl! Ale když ta ručička byla tak sametově hebká, kdo by byl takovému dotyku odolal! Najednou mě lehce stiskla a já tušil, že je se mnou amen. Přistál jsem v něčem měkkém. Jo, jsem mrtvej, stoprocentně. Teď otevřu oči, bude ze mě andělíček, a právě ležím na mraku. „Ahoj, mrně.“ Hele, zase ten sladký hlas. Já žiju! Ha, jasně že žiju, jak bych mohl umřít, jsem mladej a silnej hoch přece! Otevřu oči. Teď už mám jistotu, že v nebi nejsem. Vlastně jsem. Jsem v náruči Káti, a u ní se cítím jako v nebi. To je teda divný pocit. Ne, je to hezký pocit. Nebo není? To je fuk. „Ahoj! Vrrr. Jsem pěkněj fešák, kluk jako buk, co říkáš? Myslím, že si spolu užijeme spoustu zábavy. A vsadím se, že taky miluješ mrkev, stejně jako já,“ spustím na ní.

„Vítej v novém domově, Bertíku!“ promluví na mě něžně.

Bertíku? Tak Bertíku? Co jako jsem? Čertík Bertík nebo co? Vždyť já jsem přece urozené morčátko, už někdy někdo viděl tak nádhernou karamelově krémovou barvu, jako mám já? To těžko. Hodilo by se na mě třeba –

„A nebo, že bys byl Piškot?“ zapřemýšlela.

Piškot? Piškot?! Nejsem pes, holčičko! Já ti dám –

„Ne, budeš můj Bertík.“ Fajn. Pořád lepší než Piškot. I když mám takovou lehce piškotovou barvu. Ne, blbost. Jsem Bertík. Lépe řečeno, Albert de frajer první! Jo!

„Ty jsi ale roztomilý! Jsi nejlepší dárek k narozeninám, dneska mi je totiž čtrnáct!“ promluvila na mě. Je to moc krásná slečna. Prohlížejí

si mě její kaštanově hnědé oči, koukající z oválného obličeje, podél něhož jí splývají dlouhatánské tmavé vlasy. „Doufám, že se o mě budeš hezky starat.“

„Taky tě mám ráda!“ S těmito slovy si mě přitiskla ke hrudi.

„Moment. Jak jako, že mě máš ráda? Teda jako, ne že bych měl něco proti tomu, ale já ti říkám, že doufám, že se o mě budeš dobře starat. Copak jsi mi nerozuměla?“ koukám na ni zmateně.

„Teda, ty ale umíš hlasitě pískat!“ směje se mi. Co je na tom k smíchu? Já jsem si celou dobu myslel, že mi rozumí, a ona místo mých líbezných slov slyší jen... pískání? Tak si asi rozumíme jen trochu. No, nevádí. Alespoň mě neuslyší, když budu nadávat. Ale dobré vědět, že mě má ráda. Mám ji taky rád. Nejspíš. Ještě si to rozmyslím, vždyť se známe teprve pár chvil! Když mě nakrmí a pomazlí, tak ji mít rád budu.

Po pár minutách seznamování mě bere a někam pokládá. Manipulovat se mnou umí hezky. Je šetrná. Ví, jak se správně nosí morčata. Koukám kolem sebe. Celkem prostorné. Sice mi to trochu připomíná to, odkud mě dovezla, ale tohle je přece mnohem lepší. Je to mnohem větší, a hlavně to mám celé jenom pro sebe! S mým spolubydlícím v přechozím domově jsme se moc nemuseli. Nechtěl pochopit, kdo je tam pánem. Samozřejmě to nebyla moje chyba, že to nechápal. To by všem mělo být jasné, když mě uvidí. Statné morčátko, se zlatou hřívou. Jsem jako lev. A lev je přece král džungle. Takže já jsem král všeho ostatního! Jasné a prosté. Proč to jen někteří nechtějí pochopit! Tak se tady trochu porozhlédnu. Hm, co to tady mám? Jesličky, a s vrchovatou kupkou sena! To je morčecí ráj! Dvě

misky. V jedné je voda, alespoň tady neumřu na žízeň. A v druhé – co to je? To jsem ještě neviděl. Doufám, že mě to neotraví. Jestli mě to zabije, tak ji zabiju. Jenom si malinko kousnu. Opatrně... No páni! Co to je za dobrotu? Nic tak dobrého jsem jakživ nejedl! Byly to takové hnědo-zelené válečky, asi nějaké granule. V mém přechozím domově, myslím, že se tomu říká zverimex, jsem nikdy nic takového nejedl. Tam jsem měl jen nějakou směs zrní a bůhvíčeho dalšího. Navíc mi po tom nebylo úplně nejlíp. Obilniny bych asi moc neměl jíst. Ale tohle? To je dar, jako od samotného Boha morčat! Doufám, že pak dostanu ještě, protože po tomhle se, dámy a pánové, můžu utlouct.

NÁKUP

Bertík je moje čtvrté morče, takže už nějaké zkušenosti s chovem mám. Mám načteno spoustu knížek, viděla jsem spoustu videí, možná i nějaký dokument, sleduji tipy a rady chovatelů na internetu. Když se podívám na Albertův příbytek, zjistím, že tam něco chybí. Je to domeček. Ale chybí tam záměrně. Je to ještě mlád'átko, a to se nejlépe ochočí tehdy, když žádný domeček nemá. Vyhledala jsem ovšem dobrou alternativu. Jde o takzvanou papuči. Ano. Vypadá to jako papuče, akorát širší, taková kulatá. Plyšový pelíšek se stříškou. Rozhodla jsem se Albertovi jeden takový pelech pořídit. Tak obouvám černé botasky, hodím na sebe černé džíny, černou lehkou mikinu, černá sluchátka do uší a jdu. No dobře, nejdu. Jedu autobusem.

Po pár zastávkách jízdy vystupuji a přede mnou se nachází velkoobchod s materiály, dekoracemi, domácím vybavením a také doplňky pro mazlíčky. Přesně do toho sektoru mířím. Kličkuji mezi lidmi s plnými vozíky všemožných věcí, uhýbám zaměstnancům přepravujícím zboží a docházím do pasáže s potřebami pro domácí zvířata. Bingo. Našla jsem papučky. Hnědou nebo béžovou? Kdybych mohla, tak vezmu černou. Ale nemůžu, protože tady není. Tak беру béžovou, i když mi je jasný, jak bude vypadat po pár dnech. Jdu k pokladně a zdravím prodavačku.

„Bude to 199 korun, prosím.“

„To ne! Já nemám peněženku!“ V tu chvíli mě polil studený pot a srdce se mi div nezastavilo.

„M-mohla byste mi to tady prosím nechat, já nebydlím moc daleko, ještě dnes si pro to přijdu.“ Téměř se slzami v očích jsem se snažila zachránit situaci.

Milá pokladní souhlasila a já běžela domů jako vítr. Po svých. Přes přechody, louku, a sídliště. Rozrazila jsem dveře, ani jsem si nezula boty, vtrhla do bytu, popadla peněženku a vystartovala zpátky. Po svých. Bertík si mezitím v té jeho drobné hlavičce představoval, že jsem buď blázen, nebo tornádo. To vyjde nastejno. Celé mi to zabralo asi půl hodiny. Paní prodavačka mě zaregistrovala a pustila mě před celou řadu lidí. S omluvou jsem jí zaplatila, vzala si svůj nákup a šla domů. Po svých.

Slunce už pomalu zapadalo a obloha hrála modrou, červenou a fialovou barvou. Město usínalo, lampy se rozsvěcely. Ozývalo se houkání sov, mají tady totiž hnízda. Z nedalekého lesoparku bylo slyšet bublání zdejšího potůčku. To mě uklidňovalo. Záříjový večer, kdy je ještě teplo, ale stromy už pomalu barví své listí do žluta a oranžova. Jdu sama, nikdo ani nic mě neruší. Měsíc ve své plné formě s elegancí odráží sluneční paprsky a město je tak osvětleno nejen lampami. Z rybníku za loukou se ozývají kachničky, které zpívají svoji klasickou večerní ukolébavku. Pokračuji sídlištěm, ruch z aut je slabší a slabší. Celé město zahltila temnota. Je jasno, na obloze jsou vidět hvězdy. V uších nemám sluchátka s mojí oblíbenou popovou muzikou, nýbrž melodie přírody samotné. Nepotkala jsem moc lidí,

a vůbec mi to nevadilo. Bylo to krásné. Cítila jsem se, jako bych se vznášela, či lадně tančila.